

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 3T/54/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117010865
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2018:1117010865.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred samosudcom Mgr. Michalom Kačánim, v trestnej veci obžalovaného O. U., pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10.05.2018 v Bratislave, takto

rozhodol:

Obžalovaný:

O. U. L. A. H. Á. G. narodený XX.XX.XXXX S. G., trvale bytom N.L.Z., G.Í. X. XX,

sa uznáva vinným, že

dňa 19.04.2017 v čase okolo 21.00 hodine v Bratislave na Heydukovej ulici mal pri sebe 1 ks vrečka s tlakovým uzáverom s obsahom bielej kryštalickej látky, pričom expertízou Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava bolo zistené, že predložené vrečko s plastovým uzáverom obsahovalo 132 mg kryštalického materiálu obsahujúceho viac ako 20 mg účinnej látky metamfetamín vo forme voľnej bázy, čo predstavuje 2 obvykle jednorazové dávky drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok,

t e d a

- neoprávnene prechovával pre vlastnú potrebu psychotropnú látku,

č í m s p á c h a l

- prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3, § 36 písmeno I/ Trestného zákona, § 49 odsek 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Na Okresný súd Bratislava I bola dňa 24.11.2017 doručená obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I z toho istého dňa, č. k. 3 Pv 182/17/1101-11 na obvineného O. U., pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Súd na podklade podanej obžaloby nariadil vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom po tom, čo obžalovaný O. U. urobil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku (že je nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe), vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného O. U., čítaním zápisnice o výpovedi svedka F.F.H. O. z prípravného konania postupom podľa § 263 odsek 1 Trestného poriadku (so súhlasom obžalovaného a prokurátora), čítaním znaleckého posudku za splnenia podmienok upravených v § 268 odsek 2 Trestného poriadku (so súhlasom obžalovaného a prokurátora), a to znaleckého posudku KEU PZ zo dňa 12.07.2017, č. PPZ-KEU-BA-EXP-2017/5110, čítaním listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku, a to zápisnice o vydaní veci, výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, odpovede na lustráciu v STA, odpovede na lustráciu v ZVJS, odpovede na lustrácie v GP, aktuálneho odpisu registra trestov obžalovaného, ako aj čítaním listín predložených obžalovaným na hlavnom pojednávaní, a to dohody o pracovnej činnosti, popisu práce a dohody o hmotnej zodpovednosti.

Všetky vo veci vykonané dôkazy súd vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne tak, ako to predpokladá § 2 odsek 12 Trestného poriadku. Na základe takto vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, sa stal, tento skutok spáchal obžalovaný O. U. a podľa názoru súdu boli týmto skutkom naplnené všetky zákonné znaky prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona. Vychádzajúc z kritérií upravených v 10 odsek 2 Trestného zákona súd tiež ustáli, že závažnosť činu dosiahla Trestným zákonom požadovaný stupeň na to, aby bola vyvodzovaná trestnoprávna zodpovednosť.

Obžalovaný O. U. v rámci svojej obhajoby na hlavnom pojednávaní uviedol, že v tom čase mal zlé obdobie, užíval drogy a teda zakúpil si drogu v hodnote 20,-Eur, ktorá však na neho nemala taký účinok, ako je uvedený v znaleckom posudku. Dal si drogu v jednej dávke prostredníctvom alobalu, ale táto nemala žiaden účinok, nespravila s ním absolútne nič. Preto chcel zvyšok vrátiť. Ten si ale zabudol v bunde a s týmto zvyškom ho chytila hliadka PZ. Drogu zakúpil v Podunajských Biskupiciach od osoby, ktorú volajú Malý I.. Jeho pravé meno nepozná a nepozná ho ani osobne. U tejto osoby si kúpil drogu prvýkrát, pričom išlo o ojedinelú situáciu. Následne ale uviedol, že drogy kupoval aj u iných dealerov, u ktorých bol účinok drogy zjavne silnejší. Predmetné zlé obdobie mal asi pol roka až rok dozadu od spáchania skutku. Dôvodom boli problémy s priateľkou. Počas tohto obdobia možno 7 až 10 krát mesačne vyhľadal dealera za účelom zaobstarania si drog a ich užitia. Iné drogy neužíval s výnimkou marihuany. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní tiež vyjadril ľútosť nad spáchaným činom, pričom dodal, že od tej doby vedie riadny život a súčasne sa zamestnal. S program sociálneho výcviku alebo iného výchovného programu vyplývajúcom z prechádzajúceho odsúdenia začal v roku 2015 a naposledy sa ho zúčastnil asi dva mesiace dozadu.

Vychádzajúc z takto zvolenej obhajoby obžalovaného je zrejmé, že jej základom (čo do otázky viny) má byť tvrdenie, že obžalovaným užitá dávka drogy nemala na neho žiadny účinok a teda nemohla byť návykovou látkou tak, ako to definuje § 130 odsek 5 Trestného zákona, podľa ktorého návykovou látkou sa na účely tohto zákona rozumie alkohol, omamné látky, psychotropné látky a ostatné látky spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie. Z toho by následne musel rezultovať záver, že by sa v danom prípade nemohlo jednať o prechovávanie drog pre vlastnú potrebu v zmysle § 135 odsek 1 Trestného zákona a teda ani

o trestný čin - prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona.

Túto obhajobnú argumentáciu obžalovaného však súd nemohol v nijakom smere akceptovať, nakoľko nezodpovedá zistenému skutkovému stavu, ako ani zodpovedajúcej právnej úprave v zmysle príslušných vyššie uvedených ustanovení Trestného zákona.

V súvislosti s procesným postupom orgánov činných v trestnom konaní je potrebné predovšetkým konštatovať, že pri zaistení predmetnej látky zo strany príslušníkov polície súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by odôvodňovali záver o nezákonnom získaní dôkazu. S poukazom na výsledky dokazovania je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní odôvodnene nadobudli podozrenie, že obžalovaný O. U. má v držbe omamnú alebo psychotropnú látku, na základe čoho vykonali služobný zákrok. Ako totiž v prípravnom konaní vypovedal svedok F. O., tento spolu s kolegom pri výkone hliadkovej služby spozorovali obžalovaného v prítomnosti ženy v tesnej blízkosti Židovskej synagógy, pričom obžalovaný v ruke držal igelitové vrecúško s neznámym obsahom. Následne po tom, ako k nim pristúpili, obžalovaný predmetné igelitové vrecúško rýchlo schoval do bundy. Takéto konanie obžalovaného evidentne bolo spôsobilé vzbudiť podozrenie z páchania daného trestného činu, v dôsledku čoho policajti správne obžalovaného na takéto podozrenie upozornili, poučili ho v zmysle zákona, na základe čoho obžalovaný dobrovoľne vydal z vrecka bundy, ktorú mal na sebe, 1 ks zelené priehľadné vrecko s obsahom neznámej bielej látky.

K prečítanej zápisnici o výsluchu tohto svedka obžalovaný na hlavnom pojednávaní v rámci vyjadrenia k dôkazu síce uviedol, že vrecúško v ruke nedržel, pričom to vrecúško bolo malé a policajti teda ani nemohol vidieť jeho obsah, avšak toto vyjadrenie považuje súd za čisto účelové, nakoľko ho obžalovaný urobil po tom, čo mu jeho obhajca pri jeho vyjadrení ukázal list papiera (formát A4) s poznámkami. Okrem toho je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že ak by obžalovaný nemal predmetné igelitové vrecúško v ruke, nemali by príslušníci PZ dôvod k nemu (k nim) pristúpiť a obžalovaný by si dané vrecúško neschovával rýchlo do bundy. Pritom nebol zistený žiaden dôvod, pre ktorý by si takéto konanie obžalovaného mali príslušníci PZ vymýšľať. Taktiež možno konštatovať, že aj v prípade malého igelitového vrecúška je možné vlastnými zmyslami vnímať (z primeranej vzdialenosti), či má alebo nemá nejaký obsah bez ohľadu na to, či tento obsah je možné presne identifikovať. Už pojem „podozrenie“ alebo slovné spojenie „nadobudnutie podozrenia“ nevyžaduje v danom prípade presnú znalosť o obsahu igelitového vrecúška, ale úplne postačujú také skutočnosti, aké uviedol vyššie uvedený svedok.

Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že obžalovaný mal evidentne v držbe jedno vrecko s tlakovým uzáverom s obsahom bielej kryštalickej látky, o ktorej bolo expertízou Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava (znaleckým posudkom KEÚ PZ zo dňa 12.07.2017, č. PPZ-KEU-BA-EXP-2017/5110) následne zistené, že sa jedná o 132 mg kryštalického materiálu obsahujúceho viac ako 20 mg účinnej látky metamfetamín. Obžalovaný O. U. túto skutočnosť ani nepopieral a táto je podložená výpoveďou svedka F. O., príslušníka PZ, ktorý spolu s kolegom npráp. A. A. uvedenú látku u obžalovaného zaistili, resp. ktorým ju obžalovaný vydal. S touto zistenou skutkovou okolnosťou korešponduje aj zápisnica o vydaní veci podpísaná samotným obžalovaným.

V zmysle záverov vyššie označeného znaleckého posudku je 20 mg účinnej látky metamfetamín vo forme voľnej bázy možné považovať za minimálne dve bežné jednotlivé dávky drogy, pričom uvedené množstvo je spôsobilé ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta).

Podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

V posudzovanom prípade bolo pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti potrebné ustáliť, či vyššie uvedený materiál zaistený u obžalovaného, možno považovať za minimálne dve obvykle jednorazové dávky drogy, a to z hľadiska kvalitatívneho kritéria a v kladnom prípade dôsledne posúdiť otázku konkrétneho stupňa závažnosti činu z hľadiska materiálnej stránky trestného činu. Na tomto mieste súd iba pripomína, že s poukazom na ostatnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2017, sp. zn. 2 Tdo 53/2016, publikované pod č. 74 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2017) nie je pre určenie jednotlivých obvykle jednorazových dávok drogy určujúce a právne významné kvantitatívne kritérium, t. j. celková hmotnosť zaistenej látky, ale iba hmotnosť účinnej látky obsiahnutej v celkovom

množstve zaisteného materiálu, ktorá je spôsobilá nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie.

V kontexte obhajobnej argumentácie obžalovaného súd uvádza, že podľa jeho názoru zmyslom zakomponovania pojmu „obvykle jednorazová dávka drogy“ do trestnoprávnej úpravy nie je a nebolo skúmanie obvykle jednorazovej dávky drogy u toho ktorého konkrétneho konzumenta (subjektívne hľadisko), ale stanovenie všeobecného kritéria, opierajúceho sa o poznatky iných vied, z ktorého je potrebné vychádzať pre účely posúdenia, či ide o návykovú látku spôsobilú nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka (objektívne hľadisko). Takýto záver možno okrem samotnej dikcie § 135 odsek 1 Trestného zákona oprieť o poznatok, že v drvivej väčšine prípadov by u konkrétnej osoby konzumenta ani nebolo možné zistiť, aké množstvo účinnej látky je u tejto konkrétnej osoby spôsobilé ovplyvniť jej psychiku. Podľa odborných názorov by znalec psychiater mohol určiť obvykle jednorazovú dávku drogy iba teoreticky, nie prakticky. Na tomto mieste považuje súd za vhodné poukázať na názor MUDr. Okruhlicu, podľa ktorého najbližšie na stanovenie obvykle jednorazovej dávky by bol výsledok získaný klinickým experimentom za účasti znalca - psychiatra, ktorý by čo najskôr po zachytení administroval obvinenému u neho nájdenú omamnú alebo psychotropnú látku a sledoval by klinické účinky. Takéto klinické experimenty, s veľkým rizikom ťažkých, ba niekedy až smrteľných komplikácií, medicínska etika a zákony nepripúšťajú. Preto jediná korektná odpoveď na otázku orgánov činných v trestnom konaní na obvykle jednorazovú dávku drogy je zo strany znalca taká, že dostupnými medicínskymi prostriedkami založenými na medicínsky overených vedeckých dôkazoch sa nedá presne, respektíve vôbec stanoviť (Príspevok MUDr. Ľubomíra Okruhlicu publikovaný v časopise Alkoholizmus a drogové závislosti č. 4/2012 publikovaný na právnych listoch pod názvom „Psychiatri: Pojem "obvykle jednorazová dávka" nie je medicínsky pojem.“).

Vyššie prezentované úvahy súdu možno pritom oprieť aj samotné ustanovenie § 130 odsek 5 Trestného zákona, podľa ktorého návykovou látkou sa na účely tohto zákona rozumie alkohol, omamnú látku, psychotropné látky a ostatné látky spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie.

Už z dikcie tohto ustanovenia je zrejmé, že pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti postačuje spôsobilosť niektorej z uvedených látok nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie; nevyžaduje sa, aby takýto nepriaznivý vplyv daná látka na konkrétneho konzumenta aj skutočne mala.

Sumarizujúc uvedené úvahy a závery súdu je zrejmé, že obhajobu obžalovaného súd nemohol akceptovať.

V prejednávanej príhode bol u obžalovaného zaistený kryštalický materiál obsahujúci viac ako 20 mg účinnej látky metamfetamín. Vychádzajúc z vlastnej rozhodovacej činnosti súdu v danej problematike, ale aj z rozhodnutí iných všeobecných súdov Slovenskej republiky a taktiež z odbornej literatúry súd konštatuje, že už 10 mg účinnej látky metamfetamín je spôsobilých vyvolať nepriaznivý vplyv predpokladaný v § 130 odsek 5 Trestného zákona. Od tohto množstva účinnej látky sa (v zmysle záverov vyššie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) budú odvíjať násobky obvykle jednorazovej dávky drogy uvedené v ustanovení § 135 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona. V danej veci teda ide o dve obvykle jednorazové dávky drogy tak, ako to konštatoval aj KEÚ PZ vo svojom znaleckom posudku.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností mal teda súd naplnenie formálnych znakov súdeného prečinu za preukázané, pričom pokiaľ ide o subjektívnu stránku súd dodáva, že u obžalovaného bolo preukázané zavinenie vo forme priameho úmyslu v zmysle § 15 písmeno a/ Trestného zákona.

Súd sa takisto zaoberal otázkou existencie materiálnej stránky daného prečinu, a to z hľadiska posúdenia všetkých skutočností spadajúcich pod kritéria upravené v § 10 odsek 2 Trestného zákona.

Preto s prihliadnutím na požiadavku, že skutočnosti predpokladané v § 10 odsek 2 Trestného zákona je potrebné hodnotiť vo svojom súhrne bez toho, aby sa niektorej pripisoval väčší či menší význam (jednej na úkor druhej), súd dospel k záveru, že konkrétna závažnosť stíhaného prečinu dosahuje Trestným

zákonom vyžadovaný stupeň pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti, t. j. stupeň vyšší než nepatrný.

Podľa názoru súdu vyššia než nepatrná závažnosť činu je v prejednávanej veci okrem zavinenia (priamy úmysel) daná, resp. určovaná spôsobom vykonania činu a okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, kedy obžalovaný mal uvedenú látku v držbe na mieste verejnosti prístupnom v prítomnosti ďalšej osoby (ženského pohlavia). Pritom pohnútkou obžalovaného nebolo uvedenú látku napríklad len vyskúšať, nakoľko podľa vyjadrenia samotného obžalovaného tento v tom čase bol užívateľom drog. Tvrdenie obžalovaného, že túto látku, ktorá mala predstavovať zvyšok zakúpenej drogy, chcel vrátiť osobe, od ktorej ju kúpil, možno považovať za logicky neudržateľné, nakoľko by nemal dôvod uvedenú látku držať v ruke a ak by skutočne na neho nemala žiaden účinok, istotne by sa jej „zbavil“ iným spôsobom. Nepatrný stupeň závažnosti by teda mohol byť odôvodnený vtedy, ak by pohnútkou páchatela bola napríklad zvedavosť a išlo by o ojedinelý prípad, pričom by sa tak stalo nie v prítomnosti ďalšej osoby a na inom mieste, kde sa ani nepredpokladá možná prítomnosť iných osôb, teda na mieste nie verejnosti bežne prístupnom.

Pokiaľ ide o určenie druhu a výmery trestu, súd vychádzal z účelu trestu vyjadreného v § 34 odsek 1 Trestného zákona, ako aj zo všetkých relevantných zásad pre ukládanie trestu upravených v § 34 odsek 4 Trestného zákona. Súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť upravenú v § 36 písmeno l/ Trestného zákona spočívajúcej v priznaní a oľutovaní trestného činu a súčasne nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť obsiahnutú v § 37 Trestného zákona.

V súvislosti s priznaním a oľutovaním trestného činu súd podotýka, že túto poľahčujúcu okolnosť súd obžalovanému priznal aj napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa 257 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, že je nevinný zo skutku uvedeného v obžalobe. Obžalovaný totiž na hlavnom pojednávaní skutok ako taký nepopieral, namietal však právne posúdenie skutku so zreteľom na podľa neho nesprávne závery znaleckého posudku. Tu súd dodáva, že k zmene postoja a obhajoby obžalovaného došlo až potom, čo si zvolil obhajcu. Dovtedy obžalovaný priznával vinu za skutok, resp. trestný čin kladený mu za vinu a svoje konanie aj ľutoval, čo súd zohľadnil už v trestnom rozkaze vydanom v danej trestnej veci. Podľa názoru súdu by v konkrétnom prípade nebolo správne a spravodlivé, aby obžalovanému nebola priznaná uvedená poľahčujúca okolnosť, nakoľko s prihliadnutím na spôsob obhajoby obžalovaného na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že táto sa evidentne odvíjala od služieb zo strany zvoleného obhajcu. Do momentu zvolenia obhajcu obžalovaný nenamietal účinok metamfetamínu na jeho osobu (na inom mieste odôvodnenia tohto rozsudku boli uvedené dôvody, pre ktoré takúto obhajobu nemožno v nijakom smere považovať za odôvodnenú), pričom vzhľadom na to, že nejde osobu s právnickým vzdelaním, by takúto obhajobu obžalovaný s najväčšou pravdepodobnosťou sám nezvolil. To platí aj ohľadne vyjadrenia obžalovaného až na hlavnom pojednávaní, že uvedené plastové vrecúško nedržal v ruke (po tom, čo mu obhajca predložil písomné poznámky). Možno teda odôvodnene usudzovať, že obžalovaný svoje obhajobné tvrdenia zmenil výlučne až v dôsledku služieb poskytnutých mu zo strany obhajcu, čo podľa názoru súdu samo osebe neznamená skutočnú zmenu postoja obžalovaného k spáchanému trestnému činu. Bolo by teda čisto formalistickým postupom, ak by súd v tomto konkrétnom prípade obžalovanému zmienenu poľahčujúcu okolnosť nepriznal.

Priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona súd obžalovanému nepriznal napriek tomu, že už bol v minulosti právoplatne odsúdený za trestný čin. Obžalovaný totiž stíhaný trestný čin spáchal počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, v dôsledku čoho súd toto odsúdenie zohľadnil pri ukladaní nepodmieneného trestu odňatia slobody za použitia ustanovenia § 49 odsek 2 Trestného zákona.

S poukazom na takto ustálený pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bolo potrebné obžalovanému ukladať trest v rámci trestnej sadzby upravenej v § 171 odsek 1 Trestného zákona, ktorej horná hranica bola znížená o jednu tretinu. Pri aplikácii § 38 odsek 3 Trestného zákona a podľa spôsobu výpočtu upraveného v § 38 odsek 8 Trestného zákona sa v prípade obžalovaného O. znižuje horná hranica trestnej sadzby upravenej v § 171 odsek 1 Trestného zákona (0 až 3 roky) o jeden rok a teda upravená trestná sadzba predstavuje rozpätie 0 až 2 roky.

Z hľadiska ustálenej trestnej sadzby považoval súd za adekvátne uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov nepodmienené, a to s prihliadnutím na tú skutočnosť, že

obžalovaný trestný čin spáchal počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, v dôsledku čoho, s poukazom na § 49 odsek 2 Trestného zákona, nie je možné podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody.

Súd nepovažoval za dôvodné a účelu trestu zodpovedajúce uloženie alternatívneho druhu trestu nespojeného s trestom odňatím slobody, hoci Trestný zákon takúto možnosť pri spáchaní trestného činu počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia nevylučuje. Takýto alternatívny druh trestu by však v konkrétnom prípade musel byť odôvodnený nielen so zreteľom na povahu stíhaného trestného činu, ale nepochybne aj so zreteľom na osobu páchatela, prihliadajúc pritom aj na povahu predchádzajúceho odsúdenia (ktoré má okrem iného význam práve aj na posudzovanie osoby páchatela a možnosť jeho nápravy).

Ako totiž vyplýva z odpisu registra trestov, obžalovaný O. bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18.06.2015, sp. zn. 3T/175/2014, právoplatným dňa 23.06.2015, uznaný za vinného z trestného činu - zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona s trestnou sadzbou 5 (päť) až 12 (dvanásť) rokov, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov, s uložením probačného dohľadu spoločne s uložením obmedzenia spočívajúceho v zákaze stretávania sa s osobami, ktoré majú na neho negatívny vplyv a povinnosti spočívajúcej v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe v spolupráci s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Obžalovaný bol teda odsúdený za značne závažný trestný čin, pričom evidentne mu súd ukladal trest za použitia zmierňujúceho ustanovenia, v dôsledku čoho mu bolo možné uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu na maximálnu možnú skúšobnú dobu s probačným dohľadom.

Napriek podmienenému odsúdeniu za takto závažný trestný čin sa obžalovaný dopustil nielen ďalšieho úmyselného trestného činu počas plynutia skúšobnej doby, ale nerešpektoval ani obmedzenie spočívajúce v zákaze stretávania sa s osobami, ktoré majú na obžalovaného negatívny vplyv, čo by už samo osebe mohlo byť dôvodom pre záver, že podmienené odsúdenie sa u neho minulo účinkom. Ako totiž v rámci svojej výpovede uviedol sám obžalovaný, od uvedeného odsúdenia obžalovaný 7 až 10 krát mesačne vyhľadal dealera drog, u ktorého si tieto zabezpečoval za účelom ich konzumácie. Ide teda o niekoľkonásobne porušenie uvedeného obmedzenia napriek tomu, že obžalovaný si musel byť vedomý, že porušuje podmienky podmieneného odsúdenia. V tomto smere obžalovaného v nijakom smere neospravedlňuje jeho tvrdenie, že drogy užíval z dôvodu osobných problémov s priateľkou. Obžalovaný takéto problémy mohol a mal riešiť úplne iným spôsobom (napríklad vyhľadaním odbornej pomoci), obzvlášť za situácie, že si musel byť vedomý plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom.

Z uvedeného nepochybne vyplýva, že predchádzajúce výchovné pôsobenie trestu sa minulo účinkom, nevedlo u obžalovaného k náležitej sebareflexii v smere vedenia riadneho života a vyvarovania sa akéhokoľvek protiprávneho konania. Prítom nešlo iba o ojedinelé vybočenie a zlyhanie v rámci určenej skúšobnej doby, ale o opakované porušovanie uloženého obmedzenia, ktoré vyústilo do spáchania ďalšieho úmyselného trestného činu. K tomu je potrebné poukázať aj na skutočnosti vyplývajúce z registra priestupkov obžalovaného, z ktorého je zrejmé, že obžalovaný sa dňa 28.01.2016, teda opäť počas plynutia skúšobnej doby, dopustil priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 odsek 1 písmeno d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) spočívajúcom v znečisťovaní verejného priestranstva na Jantárovej ulici. č. 30, za čo mu bola uložená bloková pokuta nezaplatená na mieste v sume 33,-Eur.

O osobe obžalovaného svedčia aj ďalšie jeho záznamy v priestupkovom registri. Z neho totiž vyplýva, že obžalovaný sa dňa 29.03.2015 a 19.03.2015 dopustil priestupkov proti verejnému poriadku podľa § 48 zákona o priestupkoch (v prvom prípade porušenie VZN SM č. 6/2013 o dodržiavaní čistoty a poriadku na území MČ BA Staré Mesto a v druhom prípade porušenie VZN SM č. 12/2013 o zákaze požívania, predaja a podávania alkoholických nápojov) a dňa 18.06.2014 priestupku proti majetku podľa § 50 odsek 1 zákon o priestupkoch (skutok spočívajúci v popísaní - spolu s ďalšími osobami a neznámym predmetom - interiéru vozidla, a to umakartu, podlahy, sedadla, ľavého predposledného okna, čím spôsobili Dopravnému podniku Bratislava, a. s. škodu vo výške 92,02 Eur).

Sumarizujúc všetky doterajšie protiprávne konania obžalovaného, ktoré umožňujú utvoriť si plastický obraz o doterajšom spôsobe života obžalovaného, akcentujúc skutočnosť, že na obžalovaného nemal žiaden výchovný vplyv ani podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom (ako ani uložené obmedzenie) za závažný trestný čin, možno konštatovať, že akýkoľvek druh alternatívneho trestu u obžalovaného neprichádza do úvahy. Niet žiadneho rozumného dôvodu sa domnievať, že práve teraz by uloženie výchovného trestu bolo čo i len spôsobilé dosiahnuť účel trestu tak, ako to má na zreteli § 34 odsek 1 Trestného zákona. Z tohto hľadiska súd nepovažoval za relevantné ani uzatvorenie dohody o pracovnej činnosti, nakoľko táto skutočnosť sama osebe nemôže odôvodňovať záver o náprave obžalovaného a o tom, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody nie je nevyhnutné, a už vôbec nemôže nahrádzať alebo negovať všetky ostatné okolnosti a kritéria významné z hľadiska ukladania trestu. Prítom neuniklo pozornosti súdu, že obžalovaný predmetnú dohodu uzavrel až po tom, čo bol upovedomený o podaní obžaloby pre stíhaný trestný čin, pričom z obsahu spisu vyplýva, že obžalovaný mal vykonávať pracovnú činnosť aj v čase spáchania skutku (bez ohľadu na to, či mal alebo nemal uzatvorenú dohodu o pracovnej činnosti, pracovnú zmluvu alebo pod).

Naopak, podľa názoru súdu je potrebné na obžalovaného pôsobiť už aj represívne a tým dôsledne dopĺňať všetky funkcie trestu, teda popri výchovnej a represívnej aj ochrannú (ochranu spoločnosti) a preventívnu funkciu (z hľadiska generálnej ale aj individuálnej prevencie).

S poukazom na uvedené má teda súd za to, že za účelom nápravy páchatelia a ochrany spoločnosti je nevyhnutné na obžalovaného pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody, pričom vo vzťahu k povahe skutku a všetkým kritériám obsiahnutým v § 34 odsek 4 Trestného zákona, prihliadajúc aj na povahu predchádzajúceho odsúdenia, za zodpovedajúci a adekvátny trest odňatia slobody považuje súd výmeru 6 (šesť) mesiacov, ktorá v potrebnej miere reflektuje požiadavku na dosiahnutie účelu trestu. Hoci na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní bolo možné ustáliť oveľa závažnejšie nerešpektovanie predchádzajúceho podmieneného odsúdenia, než tomu bolo pri vydaní trestného rozkazu, súd nepovažoval za potrebné ukladať obžalovanému trest prísnejší, než mu uložil uvedeným trestným rozkazom, t. j. trest vo vyššej výmere než 6 mesiacov. Súd má za to, že aj napriek všetkým zisteným skutočnostiam, je možné takýto trest považovať za dostatočný, v rámci ktorého súd zohľadňoval aj vek osoby obžalovaného. Uloženie trestu odňatia slobody vo vyššej výmere by sa už javilo ako neprimerane prísne.

Vzhľadom na to, že obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v súlade s § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona.

S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti a úvahy súdu, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže obžalovaný a prokurátor podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia. V rovnakej lehote s obžalovaným môžu podať odvolanie v jeho prospech aj príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Odvolanie má odkladný účinok okrem prípadu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť spôsobom predpokladaným v § 183 odsek 1 Trestného poriadku.